

Eens op 'n Tyd

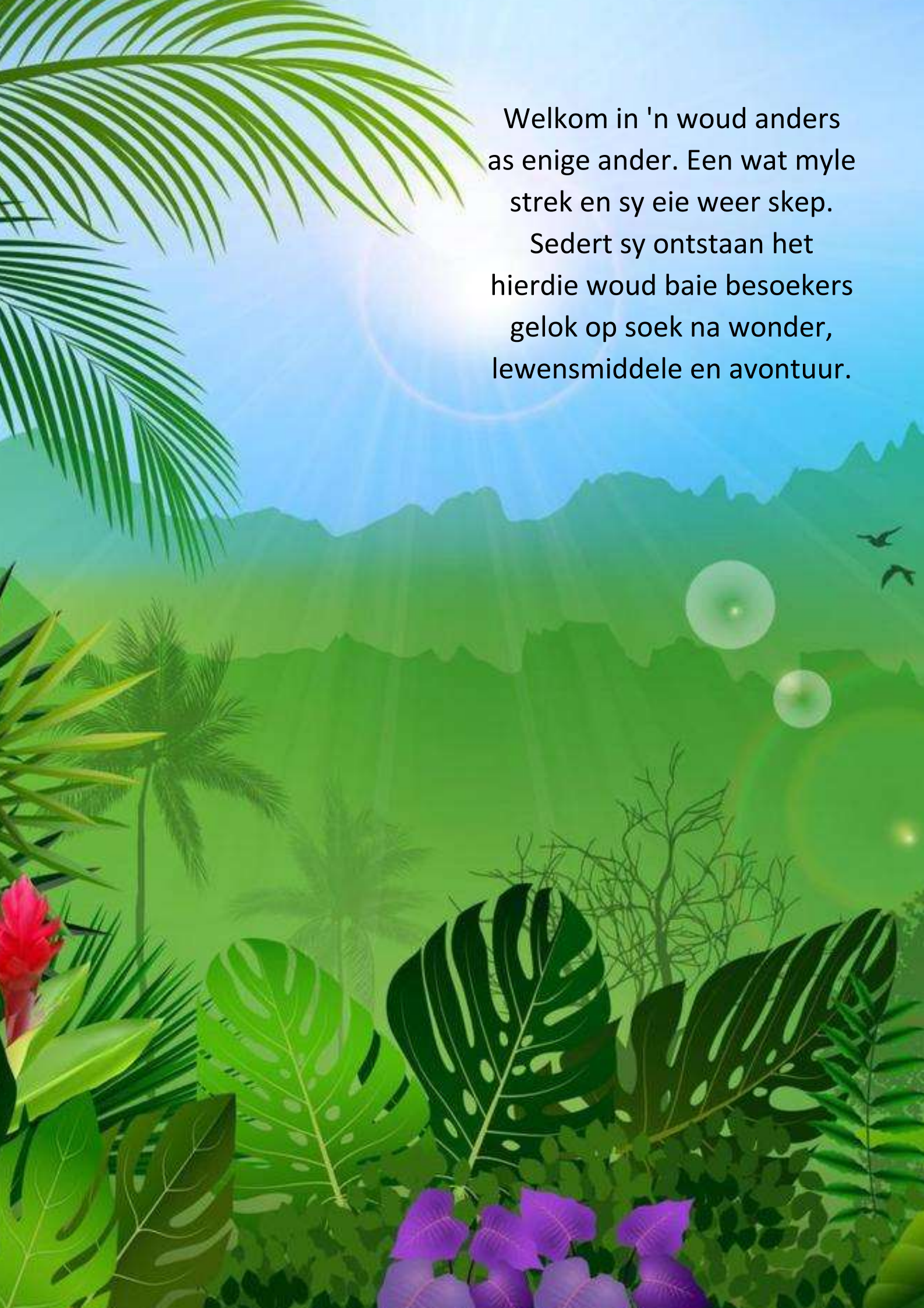
Ons Planeet

Deur Vitta Murrow

Eens in 'n
Woud

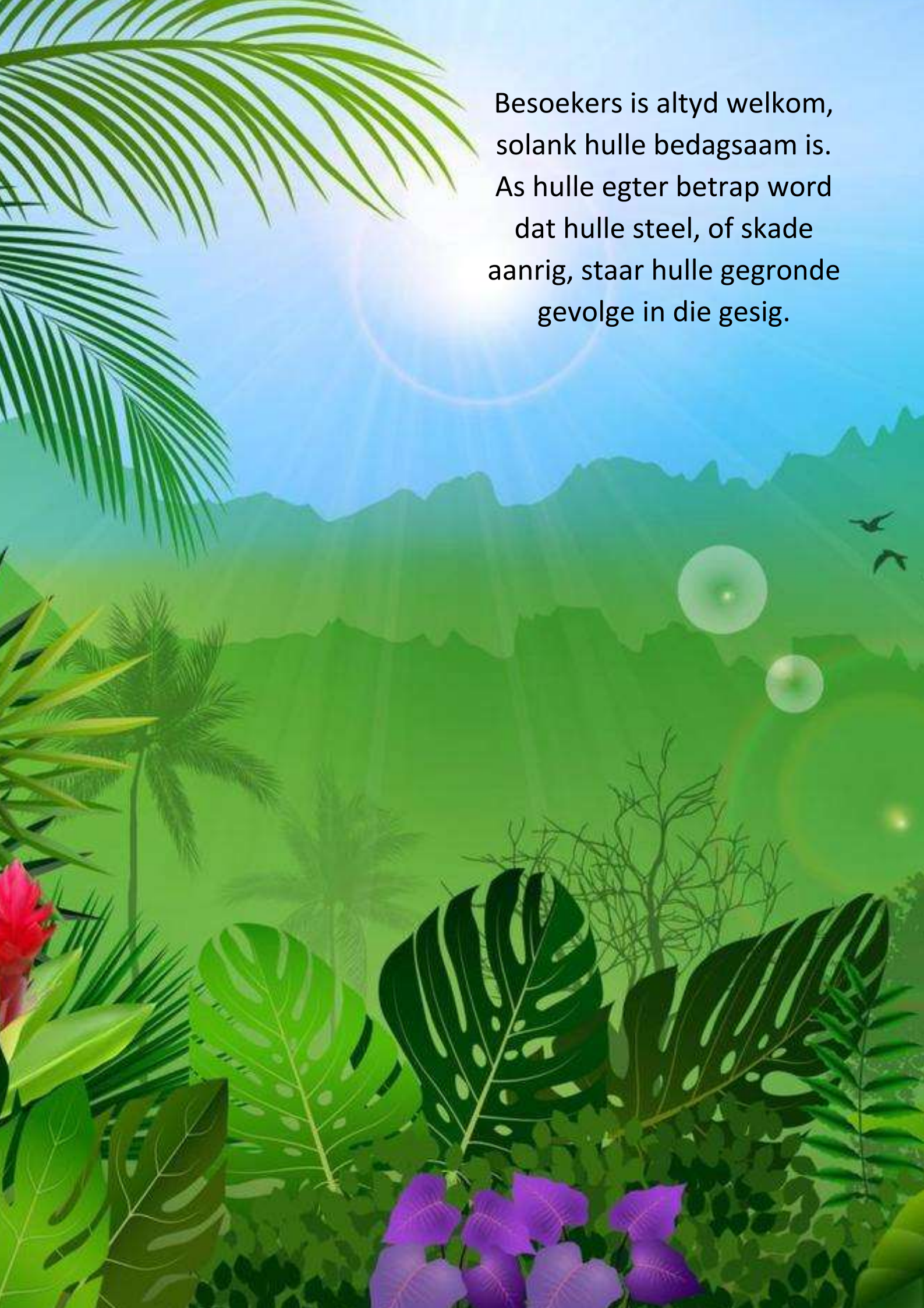

THINK
DIGITAL ACADEMY

Welkom in 'n woud anders
as enige ander. Een wat myle
strek en sy eie weer skep.

Sedert sy ontstaan het
hierdie woud baie besoekers
gelok op soek na wonder,
lewensmiddele en avontuur.

Besoekers is altyd welkom,
solank hulle bedagsaam is.
As hulle egter betrap word
dat hulle steel, of skade
aanrig, staar hulle gegronde
gevolge in die gesig.

Op 'n maanverligte nag kan jy die Potoo-voëls, die spoke van die boomtoppe, hoor terwyl hulle die woud se waarskuwingsverhaal opsê. Die Potoo-voël se geel bol-oë verander in oranje mane en hul onheilspellende stemme vertel die verhaal van Kaptein Whitehead.

Dit gaan so ...

Kaptein Whitehead was nie altyd 'n kaptein nie. Sy was eens net bekend as Aap. Sy het 'n aanleg gehad vir gereedskap en dinge regmaak, en het 'n spesiale manier gehad met plante. Sy het deur die bos gespring om haar dienste as uitkyker, gids en helpende hand aan te bied.

Haar donsige swart jas het haar meer snoesige metgesel as vegter gemaak. Maar die wenk van haar uiteindelijke roeping was die self-gekleurde helm van hare wat haar vierkantige kop bedek het.

Aap het 'n spesiale vermoë gehad, wat op 'n gunstige dag gekom het. Dit het begin soos enige ander, Aap was besig om klippe en stokke te versamel om die gereedskap te maak wat sy vir die dag sou nodig hê. Toe sy gewerk het, het Aap met haar materiaal gepraat.

“Jou syagtige draad is so stewig,” het sy vir die blare gesê terwyl sy dit aanmekaar geweef het. Hulle het gereageer deur in plek te gly.

“Jou gladde oppervlak sal 'n maklike pad uitkerf,” het sy aan die klippe gesê. Hulle het met gemak padgegee in punte vir haar om te sny. Jy sien, Aap en haar materiaal het 'n taal gedeel.

Met haar pak en byl op haar rug, sit sy in die boom se afdak en bestudeer die woud op soek na klein goedjies wat sy kan regmaak en help. Op die betrokke dag, terwyl alles goed gelyk het, het Aap aangevoel iets was af.

Sy het na die lug geruik en gevind dat dit na grasse, gefermenteerde bessies, water en sap ruik. Sy het ook 'n waarneeming van iets onbekends opgespoor.

Aap luister toe na die geluide van die woud. Sy hoor die geritsel van voëls wat vlug, en die gekletter van gronddiere wat uittrap. Tog het iets anders die lug geroer.

Sy was op die punt om op haar daaglikse reis om die bos te gaan toe sy deur Gif Pyl Padda genader was.

“Die grond bewe en die blare bewe in ons huis,” het die padda in haar pad gestaan.

“Is daar ander plekke waar jy kan bly?” het aap gevra. Die padda het sy kop geskud, “Nee.”

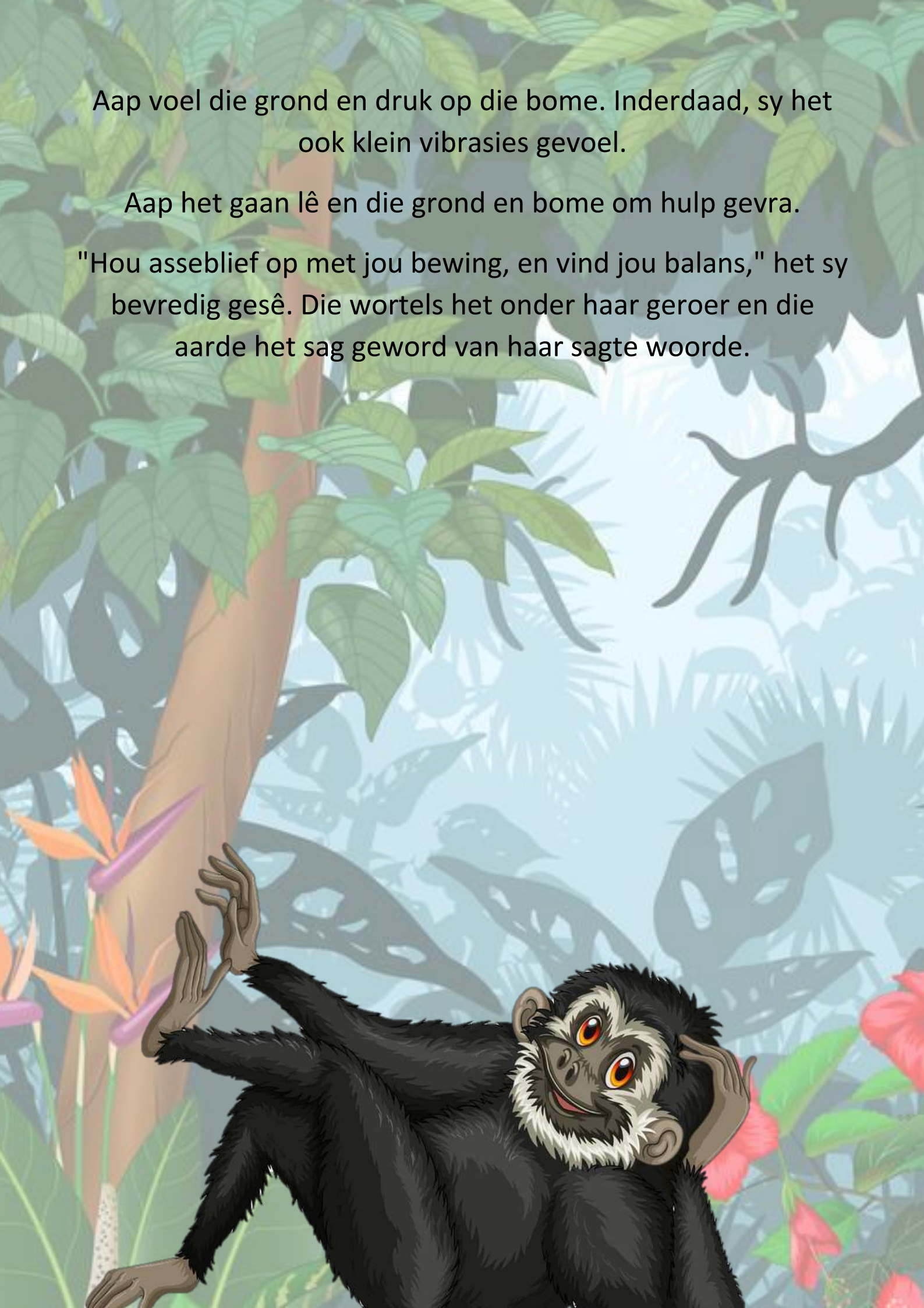
“Ek sal gaan kyk wat ek kan kry,” het Aap haar amfibievriend getroos.

Aap voel die grond en druk op die bome. Inderdaad, sy het ook klein vibrasies gevoel.

Aap het gaan lê en die grond en bome om hulp gevra.

"Hou asseblief op met jou bewing, en vind jou balans," het sy bevredig gesê. Die wortels het onder haar geroer en die aarde het sag geword van haar sagte woorde.

Aap het vertrek om die padda te vertel dat alles goed was, maar sy was onderbreek deur Anakonda wat na haar gegly het en Jaguar wat na haar toe gesluip het.

“Wat doen julle buite?” het aap gevra. "Julle is gewoonlik gedurende die dag in 'n koel en donker plek weg gesteeek."

“Ons kan nie slaap nie; dis veels te helder,” het Anaconda verduidelik.

“Ons mis die donker skaduwee in ons deel van die woud,” het Jaguar gekla.

“Vermis?” Aap was bekommerd.

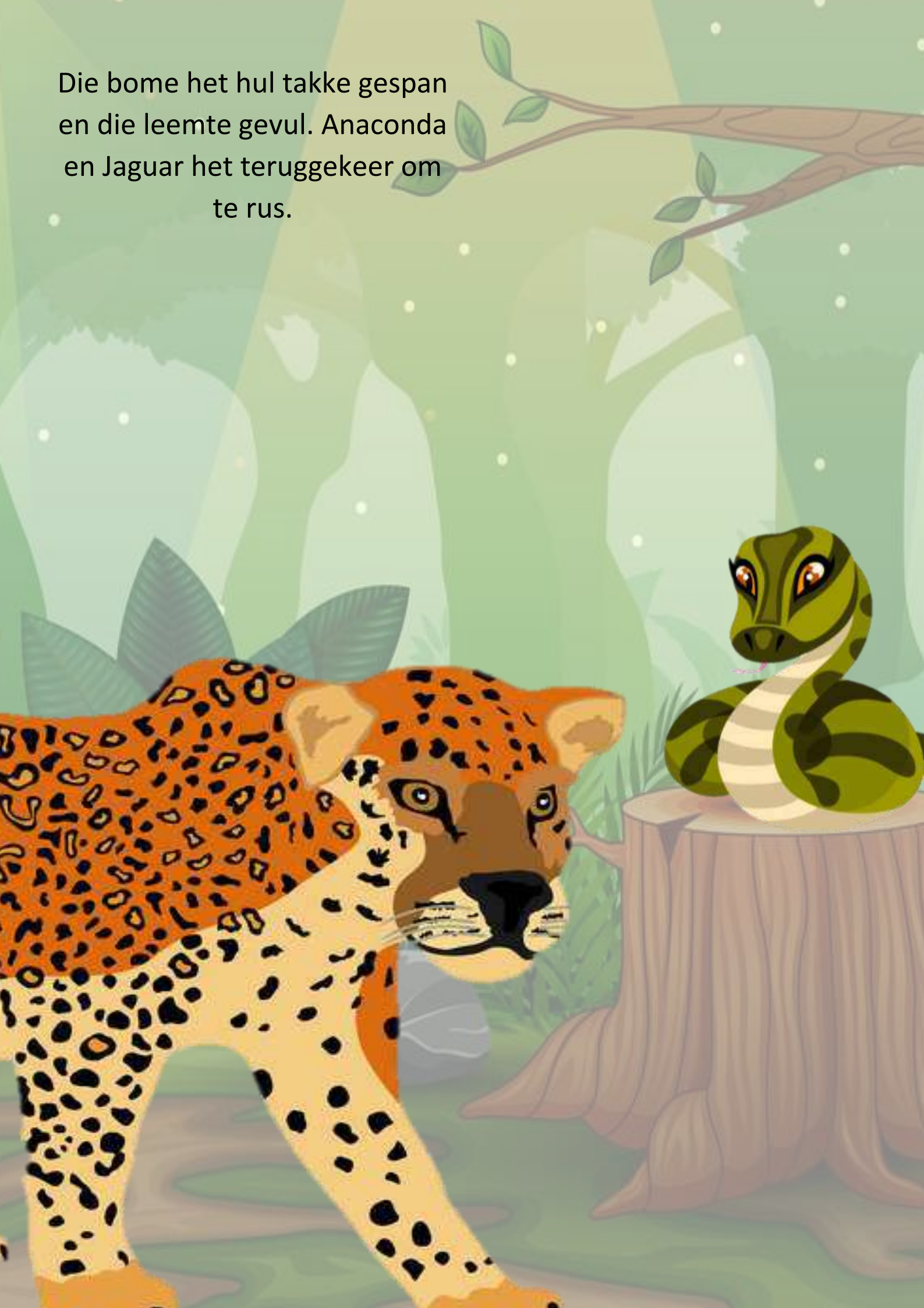
Sy het hoog die bome ingejaag en langs die toppe
geswaai totdat sy die area bereik waar Jaguar en
Anaconda hul tuiste gemaak het.

Tot haar verbasing was daar 'n gaping in die woud: 'n leë ruimte waar lig instroom. Aap het met die bome gepraat. "Kan julle die gapings vul?" het sy geappelleer.

Die bome het hul takke gespan
en die leemte gevul. Anaconda
en Jaguar het terugkeer om
te rus.

Aap se oggend was onverwags vol. Met soveel
opgewondenheid het sy amper vergeet van die
abnormaliteit in die lug.

Toe, Maandag terwyl Aap onder 'n majestueuse
ou boom gerus het. Het sy stemme van bo
gehoor.

“Die geraas is so hard dat ek nie my eie gedagtes kan hoor nie!”
het Luiheid knorrig sy kloue gekrap in wanhoping.

"Die bohaai pla my ook," het Tamarind aan Luiheid vertrou.

“Watter geraas?” het aap gevra en onder die paar gestop. Die beduie tot by hul knoetsige deel van die boom.

Seker genoeg, toe Aap by hul slaapplek aankom, kon sy ook 'n geluid hoor. Dit was 'n brom-rommel-honger-maag geluid, waarvan die geluid net uit die maag van iets kwaai kon gekom het.

Aap was ontsteld. Sy wou die las vir Lusiaard en Tamarind verlig,
maar 'n geluid was nie iets wat sy kon regstel deur die
natuurlike wêreld om hulp te vra nie.

Hoër in die boom was Ara en Toekan diep in debat. Aap swaai
op om te kyk of hulle kan help.

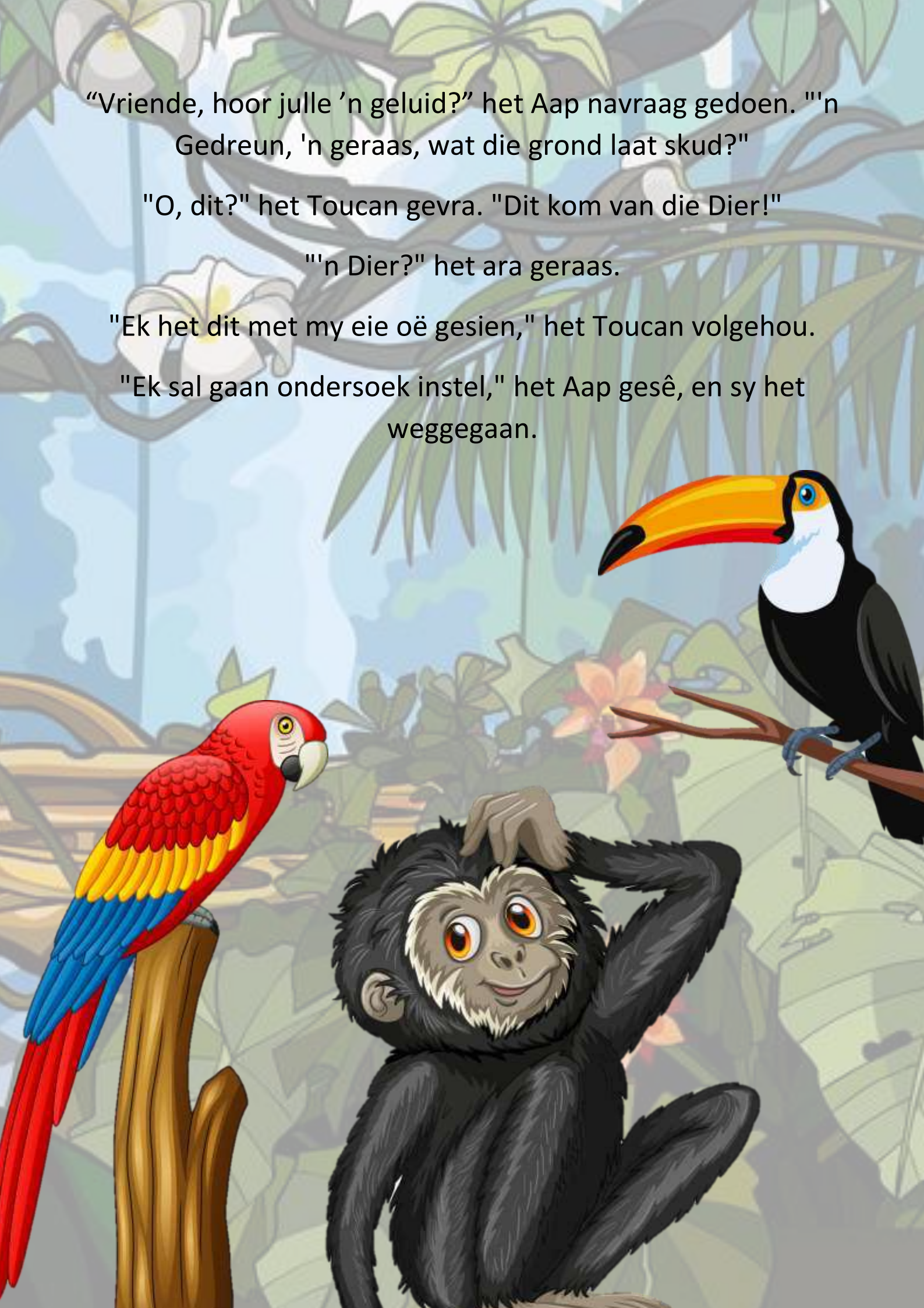
"Vriende, hoor julle 'n geluid?" het Aap navraag gedoen. "'n Gedreun, 'n geraas, wat die grond laat skud?"

"O, dit?" het Toucan gevra. "Dit kom van die Dier!"

"'n Dier?" het ara geraas.

"Ek het dit met my eie oë gesien," het Toucan volgehou.

"Ek sal gaan ondersoek instel," het Aap gesê, en sy het weggegaan.

Die beeld van Padda op die ongemaklike grond, die gedagtes van Anakonda en Jaguar wat wakker lê, die voorkoms van Luiaard en Tamarind – so ontsteld – en die stemme van Ara en Toekan het aap aangespoor.

Aap het haar weg na die rand van haar gebied gewikkel. Dit is asof die drumpel van 'n krans na 'n ander deel van die woud gedaal het. Maar wanneer sy oor die krans kyk, kon geen bos gesien word nie.

In plaas daarvan, het leegheid voor haar gelê, Aap was ontsteld om hierdie besering aan die woud te ontdek. 'n Wasigheid van rook het Aap se visie vertroebel en die gedreun was harder.

Soos die rook opgeklaar het, het twee moeë diere in sig gekom – Kapibara en Tapir. Tapir het Kapibara gedra, wat ongesteld gelyk het.

“Bure, wat het julle oorgekom?” het Aap afgeroep.

“Die Ondier het ons deel van die woud opgevreet,” het Kapibara gehoes.

“Kan ons na joune toe kom?” het Tapir gesmeek.

“Natuurlik!” het Aap dringend geroep. Maar hulle was te ver om te bereik. Sy het rondgekyk vir iets om hulle te help om op te klim, maar daar was niks te vinde nie.

Sy het na die woudvloer gegaan en haar vriende, die bome, plante en blare ontbied. Met vriendelike en duidelike opdrag het sy die bos om hulp gevra.

Op haar roep het wingerde teen die krans af gekruip.
Blare word in 'n netjiese paadjie versamel en lang,
stewige takke laat sak om hulle te help.

Die natuurlike materiale het in 'n smal, hangbrug gevorm.
Dit het van Aap se beboste gebied tot by die dorre plek
ver onder water geloop.

Alhoewel die brug steil en gevaarlik was, het Tapir en Kapibara geen ander keuse gehad as om op sy krag te vertrou nie. Versigtig om nie terug te kyk na die vernietiging agter hulle nie, het die twee diere die geweeftde wingerde bestyg totdat hulle stadig, versigtig, na veiligheid geklim het.

Aap het Tapir omhels en Kapibara gehelp. Terwyl sy die diere na die beskerming van die bome ingelei het, het die grond onder haar 'n onaardse rilling gegee. 'n Gebrul het agter haar opgekom. 'n Dreigende, glinsterende seekoei het reguit na die brug gevorder. Dit was die Dier!

Aap het die diere vorentoe aangespoor, weg van gevaar, maar sy het hulle nie gevolg nie. In plaas daarvan het sy na die voorwerp van verskrikking gestap. Sy het haar klein lyfie bo-op die brug vierkantig voor hom gestaan. Sy het haar byl uitgehaal en was gereed om haar grondgebied te verdedig. Aap het die brug met al haar krag geslaan. Sy wingerde het gekrul en gedraai soos die Dier vorder.

Aap het gekap en gekap, en het probeer om dit af te bring
voordat die Dier aan boord kon klim, maar die brug het
geweier om in te gee. Dit was indrukwekkend sterk.

Maar so was die Dier, dit het vorentoe gerol en sy blink tande versper.

In 'n laaste beweging van desperaatheid het Aap op die wingerdstokke gaan lê en al haar krag op die brug gefokus – wat sy self in die lewe geroep het om veiligheid vir haar vriende te bring – aangesien dit nou gedreig het om haar vyand te help. Aap haal diep asem en vra die brug om homself los te sny.

Soos sy geweet het dit was onvermydelik, het die Ondier op die brug geklim. Die monstrositeit het toegesnou toe dit nader aan Aap gekom het, wat nie net haar eie lewe bedreig nie, maar die bestaan van haar woud.

Is Aap se pleidooi gehoor? 'n Verskriklike geknars het van die brug af gekom; dit het harder geword met elke warboel van die Dier.

Toe, skielik, onder sy omtrek, het die brug begin ontrafel.

Terwyl Aap vryspring, het die brug sy wingerdstokke los gemaak, sy blare laat gaan, sy takke terug getrek en – met 'n monsteragtige geskreeu van botsende metaal – die Dier na die dorre lande hieronder weg gegooi.

Veilig langs die ander diere kyk Aap hoe 'n stofwolk van die grond af opkom. 'n Verskriklike Boem! Gevolg, die aankondiging van die triomfantlike nederlaag van die Dier.

Die diere van die woud het gejuig. Hulle het Aap
hoog in die lug gelig.

“Ons Kaptein!” het die diere oorwinnend
aangekondig.

Van daardie dag af, toe Aap haar rondte maak as helper van die bos, was sy begroet met: “Goeiedag, Kaptein Whitehead.”

Toe diere haar deur die takke sien dobber of langs die woudvloer dans, was hulle vertroos omdat hulle geweet het hul huis is beskerm.

Soos die jare verbygegaan het, is die vernietiging van die Dier vervang deur nuwe groei, en hierdie verhaal is verbind tot die geheue in die tale van die woud.

Wanneer die maan hoog is, kan enige besoeker naby die Potoo-voëls die verhaal hoor vertel om nooit die nalatenskap van kaptein Whitehead te vergeet nie.

THINK

DIGITAL ACADEMY